

A fotókat nézegette. Tudta, hogy Vivian haragszik rá, mert úgy döntött, nem megy el a vacsorára, de egyszerűen képtelen volt rávenni magát. Utolérte a múlt, és fel kellett tárnia az igazságot. Lehet, hogy már rég meg kellett volna tennie.

A történetek mindvégig malomkőként lógtak a nyakában. Nem félt a kérdésektől és a válaszoktól, meg attól, ami a kettő között van. A döntései tették azzá az emberré, aki. És amit a tükörben látott, nem volt különösebben tiszteletre méltó. Bekötött szemmel élni sosem az. Erőnek erejével letépte magáról a szemkötőt. És a látottak alapján cselekedett.

Lassan, óvatosan egyesével előszedte a bekeretezett képeket, és felsorakoztatta őket a fal mentén. Tizenhatot számolt össze. Mind megvolt.

Hátrált pár lépést, hogy szemügyre vegye őket. Aztán az egyszerűbb keretekre pillantott. Ezek voltak a helyőrzői. Minden egyes fotó címét nagy, dülöngélő betűkkel felírta egy cetlire, aztán fogott egy tekercs ragasztószalagot, és az egyszerű keretekre ragasztotta a cédulákat. Nem volt szüksége magukra a képekre, hogy maga előtt lássa őket a galéria fehér falain. A készülő kiállítás minden fotója beleégett a retinájába, bármikor előhívhatta az emlékezetéből.

Tudta, hogy órákig fog tartani. Valószínűleg éjszakába nyúlóan rendezgeti majd a képeket. És ennek másnap issza meg a levét. Már nem fiatal. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a pár nap múlva esedékes megnyitón szabadabbnak fogja érezni magát, mint évek óta bármikor.

A döntése következményei mindent a feje tetejére állítanak. De nem engedhette meg magának, hogy tekintettel legyen rá. Már így is túl sokáig túl sok mindenre volt tekintettel. Mind a hazugságaik árnyékában éltek. Persze az életükkel játszott, mégis eltökélte, hogy felfedi az igazságot.

Még sosem érezte magát olyan szabadnak, mint amikor felragasztotta az egyik olcsó keretre a *Bűnös* feliratú címkét.

Már a halál sem ijesztette meg.

Erica Falk nyújtózkodott egyet. A meleg ágy maradásra csábította, de megígérte Louise Bauernak, hogy vele tart egy gyorsyaloglásra. Csak azt tudná, miért ment bele! Na persze, Louise stresszes volt a parti miatt, és ki kellett beszélnie magát.

– Muszáj mennünk este?

Patrik nyögött egyet, és a fejére húzta a párnát. Erica felkapta, és meglegyintette vele.

– Tök jó lesz! Finom kaják, király borok és a kis feleséged, aki úgy kicsípi magát...

Patrik grimaszolva szorította össze a szemét.

– Aranylakodalom, Erica. Egy flancos aranylakodalom. Sznob vendégek meg hosszú, dögunalmas beszédek. Ugye tudod, kik járnak ilyen eseményekre?

Megint felnyögött.

– Mi mindenesetre ott leszünk. Úgyhogy szedd össze magad, és próbálj pozitívan hozzáállni! – felelte Erica.

Már egészen felébredt. A férjéhez hajolt, és megsimogatta a mellkasát. A szíve olyan erősen vert, hogy nehéz volt elhinni, régen problémái voltak vele, de ő még mindig aggódott miatta.

– Louise számít ránk. Amúgy is tetszel öltönyben. Órúltén jól áll, főleg a sötétkék.

– Jaj de tudsz hízelegni!

Patrik először finoman megpuszilta a száján, aztán megcsókolta. Magához húzta, és Erica érezte, hogy ezúttal is felforrósodik és ellágyul a teste.

– Bejöhetnek a gyerekek – motyogta a száját a férjéire tapasztva.

Patrik válaszként a fejükre húzta a takarót. Hamar meleg lett alatta, csak ők ketten léteztek a kis buborékjukban. A testük. A szájuk. A lélegzetük.

Aztán hangos puffanás jelezte, hogy bekövetkezett, amitől Erica tartott.

– Bújócskázzuunk! – kiabálta Noel boldogan az ágyon ugrálva.

Anton, mint akit puskából lőttek ki, követte, és pont Patrik férfiúi büszkeségén landolt.

– Ó, hogy az a... – Erica rosszalló pillantására elhallgatott. – A mindenségit!

Noel és Anton visongva nevetett. Erica elmosolyodott, és felsóhajtott. Be kell érnie ezzel a pár másodperc édes kettessel. Úgy megcsiklandozta a fiait, hogy visítottak.

– Leültettem őket a tévé elé, de meglógtak, amikor kimentem joghurtért.

Maja az egyszarvús hálóingében állt az ajtóban, és tehetetlenül széttárta a karját.

– Reggel nem kell vigyáznod rájuk, drágám. Feljöhetnek – mondta Patrik, és intett neki, hogy ő is menjen oda hozzájuk.

Maja habozott. Mindig nagyon felelősségteljesen viselkedett. Aztán elvigyorodott, az ágyra vetette magát, és beszállt a játékba. Erica a férje szemébe nézett a gyerekeik feje felett. Tökéletes családjuk volt. Egyszerűen tökéletes.

– Szerinted ideszólnak előtte, vagy csütörtökig kell várnunk? Szoktak telefonálni.

Henning Bauer az asztalon dobolt az ujjával. Október első hétvégeje volt. Beköszöntött az ősz, és fehér tarajos szürke hullámok verdesték a kis sziget szikláit. Az ő szigetükét.

Henning Elisabethre pillantott, aki kezében egy teáscsészével ült vele szemben.

– Ha minden igaz, bekerültem az utolsó ötbe. Ez persze még nem jelenti, hogy nekem is ítélik. Semmire sincs garancia. De ha igaz, húsz százalék esélyem van.

Tovább dobolt.

A felesége békésen kortyolgatta a teáját. Henning csodálta a nyugalmát. Az írói pályafutása alatt mindig ilyen volt a viszonyuk. Henning felizgatta magát, Elisabeth higgadt maradt. Henning aggódalmaskodott, Elisabeth csitította.

Tovább dobolt, miközben a neje válaszára várt. Biztatásra volt szüksége. Azt akarta hallani, hogy minden rendben lesz.

Pár korty után Elisabeth letette a csészéjét a csészealjra. Egész házasságuk alatt ezeket a csészéket használták. Nászajándékba kapták, de Henning akkor sem tudta volna megmondani, kitől, ha az élete múlik rajta.

Az egyik hullám a többi fölé magasodott, és betérítette a ház teljes oldalát elfoglaló panorámaablakot. A tengeri sótól mindig foltos lett az üveg, és Nancy, a házvezetőnőjük nem győzte pucolni. Viszontagságos volt az élet a szigetvilágban, mintha a természet ki akarná szorítani a civilizációt, és vissza akarná hódítani az elveszett földet.

– Ne aggódj, szívem! Vagy hívnak a napokban, vagy várunk csütörtökig. Vagy egyáltalán nem jelentkeznek. Ha viszont igen, és szerintem fognak, meglepettnek kell tűnnöd. Nem árulhatod el, hogy tudjuk, hogy rajta vagy a végső listán.

Henning az ablakra szegezett tekintettel bólintott.

– Persze, szívem. Persze.

Ritmustalanul dobolt, miközben a víz mintáját nézte az üvegen. Az utolsó öt. Elégedettnek kellett volna lennie, de ha eszébe jutott, minek a küszöbén áll, mit jelenthet egyetlen telefonhívás, levegőt is alig kapott.

– Egyél egy falatot! – tolt elé Elisabeth egy kosár frissen sült kenyeret. – Hosszú napunk lesz, hogy az estét már ne is említsem, és nem akarom, hogy már tízkor elbóbiskolj az asztalnál.

Henning vett egy szelet meleg francia kenyeret. Okosabb volt annál, hogy ellenkezzen a feleségével. Vastagon megkente, és a vaj szinte azonnal beleolvadt a kenyérbe.

– Ma este táncolni fogunk – közölte teli szájjal, és a halványan mosolygó Elisabethre kacsintott.

– Bizony.

– Jézusom, de korán hajóra szálltál! Ráadásul ebben az időben!

Erica az arca elé emelte a kezét a szél ellen, és igyekezett lépést tartani Louise Bauerral. Szokás szerint nem volt könnyű. Akármilyen szaporán szedte a lábát, Louise gyorsabb volt. A hátuk mögött a partot verő hullámok vízpermete nem könnyítette meg a dolgát. A faházak jelentettek némi védelmet, de Erica szabályosan látta, hogy azok is megörnyednek a szélben.

– Minden reggel hatkor kelek – felelte Louise. – Úgyhogy hosszú napom lesz. Az én felelősségem, hogy sikerül az aranylakodalom, ezért muszáj sporttal indítanom.

Erica a szemét forgatta. Ugyanakkor megértette, hogy Louisénak ki kell tisztítania a fejét. Henning Bauernak, az apósának és Svéd-

ország egyik ünnepezt írójának az asszisztenseként biztos nem volt könnyű dolga.

– Én még sosem éreztem úgy, hogy muszáj sportolnom – dühöngte Erica. – Ha jobban belegondolok, még nem éreztem ezt fizikai tevékenységgel kapcsolatban.

Louise elnevette magát.

– Vicces vagy! Te is tudod, hogy mozogni jó. Egész napra feltölt energiával.

Ericának nehezebbre esett beszélnie, miközben felfelé szaporították a Galärbackenen. Szorosabban húzta magán a kék Helly Hansen kabátját. Louise persze tökéletesen passzentes edzőruhát viselt, amely nem engedte át a szelet és a vizet.

– Szeretem az érzést utána, ha erre gondolsz. De közben? Na nem! Nem, nem! Hiába tudom, hogy jót tesz.

Erica megállt egy pillanatra, hogy kifújja magát. Louise lassított, és rápillantott.

– Őszintén szólva az utóbbi időben elég kutyául érzem magam – folytatta Erica. – Szerintem nem megfelelően táplálkozom, és túl sokat ülök. Meg persze öregszem is. Ezt se felejtjük el. Érzem, hogy közeledik a klimax. Te nem?

Louise újra nekiiramodott.

– Bár idősebb vagyok nálad pár évvel, én... – Tétovázott, majd a gyógyszertár előtt tovább fokozta a tempót. – Még fiatal koromban kivették a méhemet. Rák. És hát ami nagy átoknak indult, később áldásnak bizonyult.

– Jaj, ne haragudj! Nem tudtam.

Erica vágott egy grimaszt. Jellemző volt rá, hogy kínos helyzetbe hozza magát.

– Semmi baj. Nem titok, csak ritkán beszélek róla. „Helló! Louise vagyok, és nincs méhem.”

Erica felnevetett. Ezt szerette Louisében. Az egyenességét és a humorát.

A gyerekek révén ismerkedtek meg. Maja összebarátkozott Louise pár évvel idősebb fiával, Williammal az Ingrid Bergmans torgon a játszótéren. Ők ketten meg szóba elegyedtek. Ez tavaly nyáron történt, és azóta is rendszeresen találkoztak, ha Louise Fjällbackában járt a családjával.

Erica kénytelen volt bevallani magának, hogy jobban szereti a borozós estéket, mint Louise sportmániáját.

– És izgulsz az este miatt?

Erica integetett Dannak, a húga férjének, aki épp ekkor hajtott ki a Konsum áruház parkolójából. A férfi vidáman visszaintett, és Erica úgy látta, hogy kineveti.

– Mit mondjak? Teljesen rágörcsöltem. A szüleim pár óra múlva érkeznek, és az mindig elég izé. De kölcsönkaptak egy házat a Badis hotelnél, úgyhogy most nagyon elégedettek. Az aranylakodalmom meg... Henning ezt mondja, Elisabeth azt. Mind tudjuk, hogy úgysis Elisabeth akarata érvényesül, és mindig engem ér a megtiszteltetés, hogy közöljem a rossz hírt Henninggel.

– Biztos csodás lesz! – biztatta Erica.

Louise hátrafordult, és rámosolygott.

– Csak udvariasságból mondd. Én nem neveznék csodásnak egy aranylakodalmat. De a kaja jó lesz, végigettem a menüt, és folyni fog a bor. Jó helyre ültettelek benneteket Patrikkal. A férjednek abban az örömben lesz része, hogy az asztaltársam lehet, te pedig a végtelenül szórakoztató férjemet kapod.

– Ragyogó! – lelkendezett Erica, és az oldalára szorította a kezét. Mintha kilyukadt volna.

A dombot megkerülve igyekeztek vissza a faluba. Elhaladtak egy meredek lejtő mellett, ahol Erica kiskorában szánkózni szoktak a gyerekek, bár életveszélyes volt, legalábbis akkor így érezték. Megpróbálta kiszámolni, mennyi lehet még hátra, és arra jutott, hogy túl sok.

Louise sötét lófarka ritmikusan himbálózott a szeme előtt, ahogy a barátnője minden látható erőlködés nélkül gyorsgyalogolt. Erica felvett egy kavicsot, erősen a markába szorította, és bízott benne, hogy ez segít az oldalában tátongó, egyre fájóbb lyuk elviselésében. De kénytelen volt megállapítani, hogy a sportot nem neki találták ki.

– Beszélte már veled?

Tilde ránézett a szép, kék szemével, miközben maga elé tartott egy mélyen dekoltált ruhát.

Rickard Bauer látta, hogy a címkén Dolce&Gabbana áll, és úgy tippelte, hogy harminc-negyvenezer koronájába kerülhetett. De Tildét

ez nem aggasztotta. Jobban mondva eddig nem aggasztotta. Ám mostantól nem tűnt végtelennek a pénz a számláján, hogy elverje Stockholmban, Párizsban, Milánóban és Dubajban.

– Majd beszélek – felelte Rickard, és képtelen volt palástolni a bosszúságát. A nő hangja egyre jobban idegesítette. Mindig ilyen nyafogva beszélt? Ilyen gyerekesen? – Az aranylakodalom után. Tudod, milyen az anyám. Folyton aggódik, és nem akarom elrontani az estéjét.

– Jó, de ígérd meg, hogy holnap sort kerítesz rá! Rendben?

Csücsörített, és kitolta a mellét. Most zuhanyozott, meztelen volt, csak a hajára tekert egy fehér törülközőt. Rickard érezte, hogy nem hagyja hidegen. Vonzotta. Hiába idegesítette, a farka már a pusztá jelenlétére is reagált.

– Megígérem, édesem – mondta, és leteperte az ágyra, amelyből az imént keltek ki.

Tilde élesen felsikoltott, majd kuncogott.

– Gyere, bébi! – mondta gyerekes hangon. – Gyere!

Rickard a nő két nagy melle közé fúrta az arcát, hogy kizárja a világot.

Elisabeth Bauer felemelte a piros fülbevalót. A nagyanyjától örökölte. Tökéletesen illett a ruhához, amelyet a vacsorára választott. A fekete, amelyet tánc közben fog viselni, a vállfán lógott. Az csinosabb volt, és könnyebben lehetett benne mozogni, mint ebben a pompás darabban, amelyben csak ülnie kell. Yves Saint Laurent és Oscar de la Renta. Párizsban vette őket tavasszal, amikor pár hetet ott töltöttek Henninggel. Ha valaki olyan kivételes alkalomra vásárol ruhát, mint egy aranylakodalom, keresve sem talál jobb helyet Párizsnál.

Elisabeth óvatosan a sötétkék bársonyskatulyába tette a fülbevalót. Itt, Skjälérön egy földszintes házban laktak, a hullámok az ablakokat verdesték. Ez volt a legpuritánabb otthonuk. A stockholmi és a párizsi lakás, valamint a toscanai ház sokkal fényűzőbben volt berendezve. Mégis mindennél jobban szerette ezt a helyet. Születése óta az összes nyarat itt töltötte. A sziget neve régi bohusláni szó, amely kékkagylót jelent. Az egész hely tele volt szép, kék héjakkal. A sirályok leejtették a kagylókat a magasból, hogy összetörjenek a rózsaszín grániton, és

hozzájussanak a bennük rejlő finom falatokhoz. A héjakat azonban itt hagyták, kék foltokkal pettyezve tele a kopár szigetet.

Még a nagypapa vette meg, és most az övé volt. Ez az apró sziget Fjällbacka partjainál szinte varázslatos hatással bírt. Amint kijöttek, mintha minden búját-baját elfűjták volna. Itt senki sem érhetette el őket. Bevehetetlenek voltak. Hozzáférhetetlenek.

Sokáig a telefont sem köttették be, csak egy rádiójuk volt. Évtizedekkel ezelőtt. Most teljes kényelmet élveztek. Telefon, áram, wifi és rengeteg tévécsatorna az unokáknak. Louise és Peter túlságosan engedékeny volt ezen a téren. A gyerekek órákon át verekedő és szörnyen viselkedő színes rajzfilmfigurákat bámultak. Ahelyett, hogy elolvastak volna egy jó könyvet. Alkalomadtán szóvá is teszi. Csak mindig olyan kínos nevelési tanácsokat osztogatni. Főleg azok után, ami Cecilyvel történt.

Elisabeth elhessegette a kellemetlen gondolatot, és óvatosan belecsúsztotta a ruhákat a védőzsákba. Megkérhette volna Nancyt is, de szerette megérinteni ezeket a kiváló minőségű, drága anyagokat. Senki sem varr olyan ruhát, mint Oscar.

– Henning! – kiabált át a férjének a dolgozószobába, és némi hümmögéskor nem számított komolyabb válaszra.

– Hm? – hallatszott is a csukott ajtó mögül.

– Arra gondoltam, hogy a Savile Row szmokingot kellene felvenned. Amit pár éve varrattunk. Mit szólsz?

– Hm – hallatszott ismét a dolgozószobából, mire Elisabeth elmosolyodott.

A szmoking már be volt csomagolva, hogy magukkal vigyék a partira. De a sok év házasság arra tanította, fontos, hogy a férje úgy érezze, bevonják a döntésbe, és kikérik a véleményét. Akkor is, ha a kérdés már eldőlt. Tanácsolhatná Louisénak is. Teljes jóindulattal.

Stockholm, 1980

Pytte szerette nézni Lola esti készülődését. Olyan volt, mint valami varázslat. Mindennap ugyanúgy zajlott. Pytte hason feküdt a nagy bársonypárnán az állat a tenyerébe támasztva, Lola pedig a roskadozó fésülködőasztalnál csinosította magát.

– Mit veszel fel ma este? – kérdezte Pytte, és csillogó szemmel a gardróbra pillantott.

Lola minden ruháját imádta.

– Mit szólnál a fűzős rózsaszín felsőhöz? Az élénk rózsaszín szűk nadrággal. Egyszerű konttyal meg gyémánt fülbevalóval.

Lola a buzgón bólogató Pytte felé fordult.

– Imádom azt a felsőt! Az a kedvencem.

– Tudom, szívem.

Lola ismét a tükörbe pillantott, és elkezdte kifesteni magát. Minden este ugyanúgy. Ha buliba ment, erősebb színeket használt, és Pytte odavolt ezekért az estékért. De ma dolgozni készült, ezért először bekrémezte az arcát, aztán jött a púder, a szemceruza, a szempillaspirál és a barna szemfesték, amelyet ecsettel vitt fel, majd az egyik rúzs a kávésbögrében álló készletből. Ezen az estén egy élénk rózsaszín.

Gondosan kifestette a szája sarkát, aztán hangosan cuppantott egyet, és a két ajka közé vett egy darab vécépapírt, majd magára kent még egy kis rúzst. Végül kiválasztotta a parókát. Az igazi haja hosszú volt, rézszerű, fényes, de munkában mindig parókát viselt. Miután szemügyre vette mind az ötöt, amely a fejformájú hungarocell állványokon sorakozott, a választása egy barna, félhosszú darabra esett. Feltette a gondosan feltűzött hajára, megigazította, majd gyakorlott kézzel kontyba fogta.

A gardróbhoz lépett, és belebújt a rózsaszín felsőbe és nadrágba, vigyázva, hogy a hosszú, festett körme ne akadjon bele. Utolsó lépésként felvett egy szép, díszes parfümös üveget a fésülködőasztalról, és fújt egy kicsit a füle mögé meg a csuklójára. Aztán Pytte elé állt.

– *Voilà!* Na, mit szólsz? Indulhatok a csatatérre?

– Indulhatsz – felelte Pytte nagyot nevetve.

Ha nagy lesz, pont olyan szép lesz, mint Lola.

Lola felkapott egy helyes kis rózsaszín kézitáskát, és kiment az előszobába.

– Megleszel, szívem? A hűtőben van kaja. Melegítsd meg a sütőben, csak ne felejtsd el kikapcsolni! És legkésőbb tízkor bújj ágyba, ne várj meg! Bezárom az ajtót. Ne nyisd ki senkinek! Jó, szívem?

Lola fél lábbal már kint volt, és bedugta a kulcsot a zárba.

– Szeretlek! – kiáltott vissza Pyttének.

– Én is szeretlek, apa!

Azzal az ajtó becsukódott, és csak a parfümje illata maradt utána az előszobában.

– Ez olyan fura. Miért nem megyünk?

– Mert azt mondtam.

Rolf Stenklo bosszús pillantást vetett a feleségére, Vivianra. Ő úgy gondolta, túltárgyalták ezt a kérdést.

Vivian a világos helyiség ajtajából nézte, amelyet ő az álmaival, szíve minden örömeivel és bánatával akart megtölteni.

– De, Rolf! A legjobb barátaink az aranylakodalmukat ünneplik. Nem igazodom ki rajtad. Minden ismerősünk ott lesz, meg egy csomó ember, akivel jó lenne találkozni. Főleg neked.

Vivian hangja a magasba szökött, mint mindig, amikor ideges volt. Húsz éve voltak házások, és ettől a hangtól Rolf folyton úgy érezte, hogy ez tizenkilencel több a kelleténél.

– Egyszerűen nem akarok. Mi olyan furcsa ebben? Nem szeretem a nagy felhajtást, ami, gondolom, nem lep meg.

Beütött egy szöget a falba a pisztollyal, és káromkodott, amikor túlságosan mélyre ment. Túl erős volt ez a szögbelövő.

– Baszd meg!

Fogott egy kalapácsot, és kijebb feszegette a szöget.

– Megcsináltathatnád valakivel – jegyezte meg Vivian.

Rolf látta, hogy a nő kíváncsian a bekeretezett képekre sandít, amelyeket a falnak támasztott a bejárat mellett. Ezúttal nem engedte, hogy a neje részt vegyen a kiállítás megtervezésében. Azt mondta, hogy ez túl személyes, és Vivian meglepő módon elfogadta az érvet.

– Például Henninggel és Elisabethtel? Akik a feneküket se tudják kitörölni segítség nélkül? – dohogta a férfi.

– Mi bajod van? Szereted Henninget és Elisabethet. Először nem akarsz elmenni az aranylakodalmukra, aztán meg undok megjegyzéseket teszel rájuk. Nem valami kedves tőled!

Vivian karba tette a kezét. Rolf fáradtan felé fordult.

– Tényleg a kedvesség a legfontosabb ezen a világon? Hogy meghúzzuk magunkat? Hogy csendben legyünk? És sose beszéljünk az igazán fontos dolgokról?

– Te nem vagy normális!

Vivian kilökte az ajtót, és végre-valahára magára hagyta. Rolf végignézett a helyiség üres falain, amelyeket élete fő műveivel fog megtölteni.

Fogta a szögbelövő pisztolyt. Belőtt egy újabb szöveget. Aztán felvette az egyik olcsó keretet, amelyen ott lógott egy kép címe.

Felakasztotta a szögre. Hátrált egy lépést. Szokás szerint összeszorult a szíve, amikor meglátta a címet a papíron. A büntudattól. A szeretettől. Egy letűnt idő iránt érzett nosztalgiától. De hamarosan. Hamarosan megint felragyog a legfényesebb csillag.

– Hogy állunk?

Louise Bauer nyugtalanul rótt a Mamsell nevű nagytermet, amely a Nagy Szálloda főbejáratától jobbra nyílt. A fapadló halkan recsegett a talpa alatt. A felhők még mindig alacsonyan lógtak, és a hullámok a mólót verdesték, amikor berobogott a hotelba.

Barbro, a rendezvény háziasszonya idegesen loholt utána.

– Minden a terv szerint halad – mondta. – Az étel elkészült, a teríték megérkezett, az asztalokat rögtön ebéd után felállítják, a személyzet készen áll, és van elég ital. Mindent megkaptunk, amit kért.

– Jó – felelte Louise megtorpanva. – A gyerekek. Lesz gyerekményü? Max és William nem hajlandó ugyanazt enni, mint a felnőttek.

Barbro bólintott.

– Nekik lesz hamburger. Desszertnek pedig fagyalt csokoládéöntettel.

– Ragyogó. Látom, ura a helyzetnek. Megvannak az ültetőkártyák? Összenézte a vendéglistával, hogy nem hiányzik-e valamelyik? Az ültetést nem ronthatják el, hónapokig tartott, mire összeállítottam.

Louise látta, hogy Barbro homloka gyöngyözni kezd.

– Természetesen ellenőriztük, de megkérem a főpincért, hogy nézze meg még egyszer – mondta egy kis torokköszörülés után.

– Jó.

Maga is hallotta, milyen pattogósan beszél. De nem volt türelme mások hibáival, hiányosságaival vagy hanyagságával vesződni.

Körülnézett. A helyiségben pillanatnyilag hűvös volt, de rendelt ventilátorokat, ha túl meleg lenne a sok vendég között. A falakat

világoszöldre festették, a berendezésnek volt valami egzotikus beütése, ami illett a hotel miliójébe. Láta a lelki szemeivel, ahogy az elegáns vendégek a parketten táncolnak a jazz-zenekar számaira, amely a helyiség rövidebb oldala mentén most épülő kis emelvényen foglal majd helyet.

Pompás rendezvénynek ígérkezett. Tökéletesnek. Mint minden, amihez Louise hozzáfogott. Semmit sem bízott a véletlenre.

Henning Bauer eltolta maga elől a teáscsészét, és a képernyőn látható üres dokumentumra bámult. A kurzor gúnyosan villogott. A végzete. Az üresség.

A csukott ajtón át hangokat és mozgolódást hallott. Tudta, hogy Elisabeth serényen készül az estére. Ahogy ő maga is. Káprázatos lesz. A vendéglista lenyűgöző volt, pont, ahogy képzelte, és már előre tudta, hogy a beszédek melengetni fogják a szívét.

Bárcsak ki tudna sajtolni magából pár szót! Mindennap órákig ült itt. Teát ivott, és a villogó kurzort bámulta. Tudta, hogy a mondatok benne vannak. Egész életében a szavak embere volt, mégis cserben hagyták.

Fogta a teáscsészét, és az ablakhoz lépett. A vad tájat nézte. Nyáron úgy festett, mintha egy Pripps Blå sörreklámból kölcsönözték volna. Kék ég, napfényben ragyogó, rózsaszín gránitsziklák és a szélrózsa minden irányába sikló vitorlások. De októberben a hullámok úgy verték a szirteket, mintha el akarnák nyelni a szigetet. Jobban szerette, amikor a természet megmutatja az erejét.

Megszorította a csészét, és a sorsát átkozta.

Itt menni kéne az írásnak. Tökéletes környezet. A panorámaablaknál álló nagy íróasztal mögött Bergman-hősnek érezhetné magát, remetének az alkotóerő végtelen folyamában. De nem ment. Egyáltalán nem.

Halkan kopogtak. Összerezzenet.

– Szabad! – kiáltott ki mogorvábban, mint tervezte.

– Bocs, apa, a fiúknak szükségük lenne a nagypapa segítségére.

Henning vonásai kisimultak. Nem szerette, ha a dolgozósobájában zavarják, de az unokáit mindig szívesen látta.

– Jöjjenek be!

Az ajtó kinyílt, és Peter jelent meg a fiaival.

Henning intett nekik, hogy kerüljenek beljebb, és egyből melegség árasztotta el, amikor Max és William arcoskája felragyogott a mosolya láttán. Peter és Rickard gyerekkorában nem igazán volt jelen, de akkoriban ez normálisnak számított. Ám Maxszal és Williammal másképp alakult. Nekik képes volt megadni azt a szeretet, amelyet a fiainak nem.

– Segíts nyakkendőt választani, papa!

A nagyobbik, Max, aki koraérett és komoly kisfiú volt, felemelt három nyakkendőt. Az öccse, William, aki mindig nyafogott valamiért, és folyton égne állt a haja, követte a példáját.

Williamnak már három tejfoga kiesett, ezért pöszén ismételte meg a bátyja szavait:

– Igen, papa. Segíts nyakkendőt választani!

– Segíték, persze hogy segíték. Részemről a megtiszteltetés. Nagy elismerés ez nekem. És ugye nem felejtetted el, William...

A gyerek a nagypjára pislogott.

– Nem! Holnap kiteszük a rákcsapdát!

Henning összeborzolta a haját.

– Úgy bizony!

Peter széles mosolyt villantott rá a fiai feje felett. Rendes gyerek volt ez a Peter. Akire büszke lehet az ember. Leszámítva, hogy mammonnak áldozott, és egy alapkezelő cég igazgatójaként dolgozott, a legjobb gyerek volt, akit csak kívánni lehet. Henning tekintete elidőzött rajta. Néha úgy tűnt, mintha Peter még mindig gyászolná Cecilyt, de ma ragyogó arccal nézte az apját.

– Lássuk csak! – tért vissza Henning a nyakkendőkhöz. – Először is tudnom kell, milyen ruhát fogtok viselni. Mihez kell passzolnia a nyakkendőnek. Ez teszi fel az i-re a pontot.

Amikor megszólalt a telefonja az íróasztalon, összerezett. Általában amint belép a dolgozószobájába, lenémítja, de ezúttal megfélemedezett róla. Bosszúsan odament, hogy kinyomja a számítógép mellett visító készüléket, de amikor meglátta, ki hívja, megdermedt mozdulat közben. Nem ismerték egymást, de Henning telefonjában évek óta el volt mentve a száma. Biztos, ami biztos.

Remegő kézzel nyomta meg a zöld kagylót, majd a kihangosítót. Aztán a szájára tette az ujját, hogy jelezze a fiának és az unokáinak, maradjanak csendben.

– Halló! Itt Henning Bauer – szólt bele.

– Itt pedig Sten Sahlén, a Svéd Királyi Tudományos Akadémia örökös titkára.

– Ó! Üdvözlöm!

Úgy zakatolt a szíve, hogy attól félt, elájul. A keze reszketett, ezért inkább letette a telefont az íróasztalra, nehogy véletlenül kinyomja Sten Sahlén hívását.

A vihar süvítésétől még hangosabban zúgott a füle. Egész életében erre a pillanatra várt. Amikor Sten Sahlén ismét megszólalt, Henning pillantása találkozott Peterével, és látta rajta, hogy pontosan tudja, milyen fontos dolog ez. Henning Bauer most írja be a nevét a történelemkönyvekbe. Nemcsak Svédországban, hanem az egész világon.

– Az a megtiszteltetés ért, hogy tájékoztathatom, hogy a Svéd Királyi Tudományos Akadémia idén önnek ítéli oda az irodalmi Nobel-díjat. Hamarosan közöljük a részleteket. Gondolom, azt mondanom sem kell, hogy a bejelentésig bizalmasan kell kezelnie ezt az információt. – Kurtán felnevetett. – A többség még mindig azt hiszi, hogy a díjazottal csak közvetlenül a bejelentés előtt osztjuk meg a hírt.

Csend lett. Henning csak a szelet, a hullámok moraját és a saját szívverését hallotta. Peter mozdulatlanul állt, kezét Max és William vállán nyugtatta.

Henning kihúzta magát, és nagy levegőt vett.

– Köszönöm az elismerést! – mondta. – Kérem, tolmácsolja a tagoknak, hogy ez hatalmas megtiszteltetés számomra!

Amikor bontotta a vonalat, a pillantása az üres dokumentumban villogó kurzorra esett. Aztán kikapcsolta a számítógépet.

– Fenn van már a nagynéni kis kedvence? – szólt be Erica a résnyire nyitva álló bejárati ajtón.

– Fenn, fenn. Gyere be! – kiáltotta ki Anna a Falkelidsvägenen álló családi ház dolgozószobájából.

Erica levette a kabátját, és az előszobában tornyosuló irdatlan cipőhalomra tette az edzőcipőjét.

– Mi újság errefelé?

Nem tudta megállni, és elnevette magát, amikor Annát egy tervrajzokkal, anyagmintákkal, díszekkel és színmintákkal telezsúfolt asztalnál találta, amelyen legalább ennyi játék is hevert.

– Két nap múlva végezni kell ezzel a projekttel, de valaki épp most kezdett el járni, és bár mászni már mindenhová bemászott, az semmi sem volt ehhez képest...

– Ezért van itt ez a sok játék?

Erica négykézlábra ereszkedett, és elkezdte keresni az unokahúgát a felfordulásban. Egy nagy plüssmackó mögött bukkan rá. Flisan elvigyorodott, amikor megpillantotta. Erica nagy kedvence volt Feliciának, vagyis Flisannak, ahogy a család becézte. Nyolc hónapra született, de kicsattanó egészségnek örvendett, és a világ legboldogabb, legaktívabb kisgyerekének bizonyult. A rémületet, amelyet akkor éreztek, amikor Anna vérezni kezdett, szinte már el is felejtették.

– Mintha egy tornádó közepén próbálnék dolgozni – sóhajtotta Anna. Fáradtan a rendetlen munkaasztalára pillantott, és felállt.

– Vigyázhatok rá egy kicsit, hogy nyugodtan dolgozhass – ajánlotta Erica, és gügyögni kezdett Flisannak, aki mindent bevetett, hogy tiszta erőből meghúzhassa Erica orrát.

– Hú, az nagyon jó lenne! – nyögte Anna. – Borzasztóan kötözködős ügyfél, és valahogy le kell beszélnem a világitótornyos függönyökről meg a csigás párnákról.

– De nem mindig az ügyfélnek van igaza? – húzta meg Erica finoman Flisan orrát, mire a kicsi hangosan felkacagott.

– Én mondom neked, az ügyfélnek a legeslegritkább esetben van igaza.

Anna megvakarta a szőke fejét. A haja vállig ért, és eltakarta a hegeket, amelyeket a balesetben szerzett. Erica úgy látta, hogy a panaszkodása ellenére kivirult. A baleset évekig kísértette, de most boldog házasságban élt Dannal, Erica fiatalkori szerelmével. A mozaikcsaládjuk összekovácsolódott, és volt egy közös gyerekük, akinek a kegyeiért versengtek a testvérei.

– Edzeni voltál? – kérdezte Anna gyanakvón, amikor észrevette a nővére ruháját.

– Louise elrángatott egy kiadós gyorsgyaloglásra – sóhajtotta ő.

– Naná, hogy elrángatott! Jellemző – jegyezte meg Anna.

Erica kiöltötte rá a nyelvét, ami annyira megtetszett Flisannak, hogy rögtön utánozni kezdte.

– Mi bajod Louisével? – tette le Erica a kislányt a földre.

– Nincs velem semmi konkrét bajom. Tudom, hogy jóban vagytok. Csak szerintem az egész Bauer család olyan karót nyelt. Láttad Henninget a *Babel*ben? Két lábon járó közhelyszótár.

– Nem láttam a talkshow-t – felelte Erica, és kiment puffasztott kukoricáért, hogy lekenyerezze Flisant.

Komoly tapasztalatot szerzett Noellel és Antonnal, akik olyanok voltak, mint a forgószelel, és alig lehetett őket bútorozott helyiségbe engedni. Bár már lenyugodtak kicsit, eltart még egy ideig, mire levehetik a gyerekzárát a szekrényekről.

– Lehet, hogy túlreagálom. Biztos sok minden megváltozott, amióta Lucasszal Stockholmban éltem. De a vacsorák azokkal az emberekkel, akik mindenkinél különbnek hiszik magukat, és mindig olyan lekezelően beszélnek veled, hogy tiszta hülyének érzed magad...

– Te is tudod, hogy Louise nem ilyen – ellenkezett Erica, miközben megakadályozta, hogy Flisan egy marék félig megrágott kukoricát tömjön a szájába.

– Nem ilyen. De akkor is. Elég beképzelték. Ismerd be!

– Jó, hát Elisabethtel meg Henninggel csak köszönőviszonyban vagyok, és ami azt illeti, a fiaikkal is. De a gyerekek tündérik. Max és William. Maja sülve-főve együtt van Williammal. William felpörgeti Maját, Maja meg visszafogja Williamot.

– Jellemző, hogy a lányok feladata visszafogni a vadóc fiúkat – dűnnyögte Anna a munkaasztalán heverő anyagok között kotorászva.

– Mikor lettél feminista? – kérdezte Erica, oldalra billentett fejével méregetve a hűgát.

– Nem kell ahhoz feministának lenni, hogy észrevegyük a világ igazságtalanságát. Látom, milyen az iskolában Emelie-nek. Minden figyelmet a rendetlen fiúk kapnak, míg a hozzá hasonló nyugodt kislányokat észre sem veszik.

– Igazad van, tudom – tárta ki a karját Erica a teljes gőzzel közeledő Flisan felé. – Jaj, gyere ide, te kis drága! Nagyon ügyes vagy!

– Egyébként hogy megy az írás?

Anna kivett egy eldugott süteményes dobozt az egyik felső szekrényből. Természetesen zabkeksz volt benne. A gyerekkori otthonukban is mindig tartottak.

– Ne is mondd! – fogadott el Erica egy kekszet. – Semmi ötletem. Egyetlen eset sem keltette fel az érdeklődésemet. Már kiolvastam az *Északi Bűnügyi Krónikát*, hátha találok valamit, de semmi. A kiadóm meg azzal nyúz, hogy legalább egy színopszist adjak le, de hogy írjak olyasmiről, ami nem létezik?

Lerázta magáról a kellemetlen érzést.

– Nem beszélhetnék másról? Ettől csak rám tör a szorongás.

– Dehogynem – felelte Anna, aztán elmosolyodott. – Mit gondolsz a ma esti vacsoráról?

Rápróbált egy díszet egy anyagmintára, morgott valamit, másik díszet és másik textíliát választott, aztán elégedetlenül megrázta a fejét.

– Igyunk egy kávé! Ki kell kapcsolnom az agyamat. Szóval mit gondolsz?

Erica felvette Flisant, és követte a hűgát a konyhába.

– Hát... érdekes lesz. Patrik nincs oda a dologtól. De elmegyünk, mert Louise megkért. Bár elég kínos, mivel alig ismerjük Elisabethet és Henninget.

– De hát te író vagy, otthonosan mozogsz a világukban – mondta Anna háttal állva, miközben kávéát kanalazott egy viharvert kávéfőző filterébe.

– Nem tudom, hogy az ilyen Elisabeth- meg Henning-félék írónak tekintenek-e. Én könnyed könyveket írok, amiket sokan szeretnek.

– Nem mondd? Sikerlistás könyvet írni a menő írók legrosszabb rémálma?

Anna vigyorogva vizet öntött a gépbe.

– Alighanem – válaszolta Erica. – De komolyra fordítva, biztos klassz lesz. Louise megígérte, hogy jó lesz a kaja meg a bor.

– Aha. Na, Dan is előkerült! Felhozta a hajót. Ha kijátszotad magad a kis kópéval, odaadhatod neki. Hadd legyen pár óráig az ő lánya!

Erica megszagolta Flisan feje búbját. A kislány a nagynénje ölében ült, és a kulcsosomójával játszott. Ez volt az aduász.

– Erica nénihez mindig jöhetsz, szívem, ha anyu undok veled. Tudod, hogy én vagyok a biztonságos kikötőd.

– Nyald ki! – tett le Anna egy kávéscsészét a nővére elé, a kicsitől biztos távolságra. Aztán nyomott egy pusztit Erica arcára. – Szeretlek.

Erica nyelt egyet. Anna mindig fukarul bánt az érzelemnyilvánításokkal.

– Én is – suttozta.

Vivian Stenklo tétovázott. Általában mindent Rolfra hagyott, mert nem szívesen hozott döntéseket. De ezt most nem értette. És nem volt ínyére.

Attól, hogy Rolf nem akar menni, neki még nem kell itthon ülnie. Teljesen abszurd volt ez az egész, már-már nevetséges. Húsz éven át hagyta, hogy a férje döntsön, alkalmazkodott a napirendjéhez, a kiállításaihoz, az utazásaihoz, az időbeosztásához. Már a megismerkedésükkor tudta, hogy Rolf ehhez van szokva. Az első neje, Ester, aki a találkozásuk előtt egy évvel halt meg, mindent elintézett neki. Vivian is így tett az első házasságában. A volt férje is művészember volt, és az egész életük az ő szeszélyei körül forgott. Ismerte ezt az életmódot, és furcsa módon biztonságosnak érezte.

Rolf rigolyáiban mindig látott valamiféle logikát. Ám ez a mostani eset simán csak furcsa volt. Ugyanakkor kihalófélben voltak a generációjuk szokásai, már nem kellett egy férfihöz alkalmazkodnia. Önállóan is dönthetett.

Felvette a telefonját a nappali asztaláról. A kis ház, amelyet Sälvikben béreltek, szép volt, csak kissé huzatos. A szél befújta a fafalakon, ezért összehúzta magán a kardigánját.

– Louise? Szia! Vivian vagyok. Elnézést a zavarásért, biztos sok a dolgod. Tudom, hogy Rolf azt mondta, nem megyünk ma este. Azért hívlak, hogy megkérdezzem, nem mehetnék-e egyedül. De csak ha nem nagy gond... Megoldod? Jaj, köszönöm, Louise, nagyon kedves vagy... Nem, nem! Egy kicsit betegeskedtünk, de én már talpra álltam, Rolf pedig meglesz nélkülem is ma este. Köszönöm még egyszer!

Amikor letette a telefont, hatalmas győzelemnek érezte ezt a rövid beszélgetést. Az első lépés az önállóság felé. Nagy változások előtt álltak. Rolf más ember lett. Az életöröme elszállt, pedig ezért érte meg áldozatokat hozni. Az utóbbi hónapokban mélabús és fásult lett. Kezdett megöregedni. És Vivian nem ilyen életre vágyott.

A szekrényhez lépett, hogy megnézzze, hozott-e magával elegáns ruhát. A legrosszabb esetben kénytelen lesz elugrani Uddevallába.

A II. Erzsébet hevesen hintázott, amikor Louise ki akarta kötni a mólóhoz. Bár a régi faalkotmány jó állapotban volt, karbantartották az évek alatt, ijesztően recsegett-ropogott az erős hullámverésben. Ám Louise ez nem ijesztette meg. Rutinos hajós volt, és látott már viharosabb tengert is. Csakhogy bőrig ázott, mire átjutott Fjällbackából Skjälérőre. A vacsoravendégek kénytelenek lesznek vízi taxival jönni, különben szárnalmas állapotban fognak megérkezni.

Miután partra ugrott, egy erős parasztcsomóval kikötötte a hajót, és elindult az épületek felé. A szülei, Lussan és Pierre azon sópánkodtak, hogy feljűk sem néz, amióta megérkeztek Fjällbackába, de mikor lenne ideje rá? Rengeteg apró változás volt az ünnepséggel kapcsolatban, sok mindenre kellett gondolnia. Bosszantotta Vivian hívása, de ügyesen palástolta. Azzal, hogy az utolsó pillanatban szólt, teljesen felborította a gondosan kitalált ültetési rendjét, ám gyorsan eldöntötte, hogy a lehető legegyszerűbben oldja meg a problémát: Viviant az egyik asztalfőre ülteti Erica és Peter mellé. De akkor is! Micsoda szemtelenség! Az meg finoman szólva is furcsa, hogy Rolf nem jön. Louise egy pillanatig sem hitte el, hogy betegszik. A férfi, amint megkapta a meghívást, rögtön visszautasította, és hacsak nincs kristálygömbje, akkor még nem tudhatta, hogy lebetegszik. Pedig ő volt Elisabeth és Henning egyik legrégebbi barátja.

A sziklák síkosak voltak, Louise megcsúszott, de azonnal visszanyerte az egyensúlyát. A vendégházukban égett a villany, ahogy a főépületben is, ahol Henning és Elisabeth lakott. Rickard és Tilde háza ellenben sötétbe burkolózott. Szokás szerint sokáig aludtak. Néha egészen délutánig, amivel Henninget ki lehetett kergetni a világból.

A saját házuk felé indult, de aztán meggondolta magát, és elkanyarodott a főépület felé. Szokásához híven kopogás nélkül lépett be, a szigeten mindig így csinálták.

– Hahó! – kiáltott be.

– Louise! Gyere be! A dolgozószobában vagyunk.

Elisabeth izgatott hangjára gyorsan kibújt az átázott kabátjából, és levette a cipőjét. Az anyósa most is visszafogott és fegyelmezett volt. Azon szoktak viccelődni, hogy olyan, mint az a kacska a rajzon, amely látszólag nyugodt, de a lábával vadul teper a vízfelszín alatt. Elisabeth hangja ugyanis arról árulkodott, hogy fontos dolog történt.

Amikor Louise belépett a szobába, Henning és Elisabeth a két fotelban ült. A közöttük álló asztalra egy pezsgősüveget készítettek két pohárral. Henning felugrott, az arca vörösen fénylett, ami éles kontrasztot alkotott az ezüstfehér hajával, és hozott még egy poharat, amelyet remegő kézzel nyújtott át Louisénak.

– Már most elkezdtetek ünnepelni? – kérdezte ő, miközben elvette a poharat, amelyet Henning hamarosan teletöltött pezsgővel.

Látta, melyik palack az. Egy Henri Giraud, amely közel harmincezer koronát kóstált.

– Űlj le! Óriási híreink vannak.

Elisabeth csillogó szemmel az egyetlen székre mutatott. Henning irodaszékére.

– Mondjátok már, mi történt! Furdalja az oldalamat a kíváncsiság.

Louise belekortyolt a pezsgőbe. Jó volt, de nem annyira, hogy ilyen sokba kerüljön.

Elisabeth diadalmas pillantást vetett Henningre, aztán Louiséra. Alig észrevehetően odabiccintett a férjének, aki nagy levegőt vett.

– Hívtak.

– Hívtak? – nézett nagyot Louise, pedig nagyon is tudta, mit jelent ez.

Erősebben szorította a pezsgőspoharat.

– Igen, hívtak – felelte Henning féktelen örömmel. – Én kapom az irodalmi Nobel-díjat!

A szobára csend telepedett. Amelyet Louise összeroppanó poharának csilingelése tört meg.

– Szerinted mikor léphetünk le? – súgta oda Patrik Ericának a Nagy Szálloda előtt.

Egy darabig úgy tűnt, hogy csendesedik a vihar, de most megint hevesen csapkodtak a hullámok. Erica érezni vélte a só ízét a levegőben. Lepisszegte és megsürgette a férjét, hogy beérjenek az épületbe,

mielőtt szétfújja a szél a frizuráját. Patrik tovább füstölgött magában, miközben levették a kabátjukat. Ericának végül sikerült rávennie, hogy lazítsa meg a szoros nyakkendőjét. Bárcsak tudná, milyen jól néz ki, gondolta.

– Azt hallottam, Louise gondoskodott róla, hogy kellemes asztaltársaságod legyen – mondta. – És nézd, milyen szép minden! Remekül fogsz mulatni!

Patrik nyilván a zakót is nehezen viselte magán, feszengett benne, és csak egyetlen pillantásra méltatta a kivilágított díszterem szépen megterített hosszú asztalait.

– Mondtad Annának és Dannak, hogy hívjanak, ha baj van a gyerekekkel?

Kiérződött a hangjából a reménykedés.

– Nem fognak hívni. Gyerekmentes esténk lesz, és reggel sokáig alszunk. Ezt se felejtsetd el! Nem is emlékszem, mikor volt ilyen utoljára.

– Ez igaz – fogta meg Patrik diszkrétén Erica fenekét. – És van is ötletem, mivel töltjük az időt...

– Alvással? – pislogott rá Erica.

Jaj, mennyire szerette! Adott neki egy puszit, majd a közvetlenül az ajtó mellett lógó nagy ülésrendre mutatott.

– Látod? Tiéd a legjobb hely. Louise mellett ülsz.

Úgy tűnt, a férje megkönnyebbül. Erica a saját nevére bökött.

– Én a szomszédos asztalnál kaptam helyet. Louise férje, Peter és Ole Hovland között.

– Petert ismerem, de ki az az Ole Hovland? – pillantott Patrik Erica helye felé, ahol egy sötét öltönyös, hátranyalt, fekete hajú férfi ült.

– Susanne Hovland férje. Susanne a Svéd Királyi Tudományos Akadémia tagja. Elisabeth és Henning közeli barátai. Rolf Stenklóval együtt, tudod, aki a természetfotóiról híres... Egy... hogy is mondjam? Egy kulturális klubot vezet Stockholmban. A Blanche-t. Minden előkelőség odajár. Más szóval engem sosem hívnak meg. Nagyon szórakoztató lesz mellette ülni. Lehet, hogy repülőst kell hozatni neki, ha megtudja, milyen műveletlen az asztalszomszédja.

– És ez zavar? – kérdezte Patrik, miközben letámogatta Ericát a néhány lépcsőfokon, hogy ne essen el a magas sarkújában.

– Cseppet sem – kapaszkodott a karjába Erica. – Inkább szórakoztat.

– Hát akkor szép estét! – mondta a férfi, és elindult az asztala felé.